

„KDO VÁS PŘIJÍMÁ, MNE PŘIJÍMÁ, A KDO MNE PŘIJÍMÁ, PŘIJÍMÁ TOHO, KTERÝ MĚ POSLAL.“

(Mt 10,40)

Matoušovo evangelium v této kapitole vypráví o tom, jak si Ježíš vybral svých dvanáct a jak je poslal kázat svoje poselství.

Všichni křesťané mají poslání jako učedníci: svědčit s pokorou, nejprve svým životem a pak také slovem, o lásce Boha, s kterou se sami setkali, aby se stala pro mnohé, pro všechny, radostnou skutečností.

„JEŽÍŠ BYL PROJEVEM LÁSKY, S NÍŽ NEBESKÝ OTEC PLNĚ PŘIJÍMÁ KAŽDÉHO Z NÁS, A LÁSKY, KTEROU BYCHOM TEDY **MY MĚLI MÍT K SOBĚ NAVZÁJEM.**“

BUDEME SE TEDY SNAŽIT ŽÍT TOTO SLOVO ŽIVOTA PŘEDEVŠÍM VE SVÝCH RODINÁCH, SDRUŽENÍCH, SPOLEČENSTVÍCH, PRACOVNÍCH SKUPINÁCH TÍM, ŽE SE BUDEME VAROVAT POSUZOVÁNÍ, DISKRIMINACE, PŘEDSUDKŮ, NEVOLE, NESNÁŠENLIVOSTI K TOMU ČI ONOMU BLÍŽNÍMU, KTERÁ SE TAK SNADNO A ČASTO DOSTAVUJE, A TÍM OCHLAZUJE A OHROŽUJE LIDSKÉ VZTAHY A JAKO REZ BRÁNÍ VZÁJEMNÉ LÁSCĚ.

Přijímat druhého, který je jiný než my, je základem křesťanské lásky. Je východiskem, prvním stupněm k budování té civilizace lásky, té kultury společenství, k níž nás Ježíš volá zvláště dnes.¹

„UKAZOVAT KRÁSU BRATRSTVÍ“

VE SPOLEČNOSTI MNOHDY POZNAMENANÉ HONBOU ZA ÚSPĚCHEM A EGOISTICKOU AUTONOMIÍ JSOU KŘEŠŤANÉ POVOLÁNI K TOMU, **ABY UKAZOVALI KRÁSU BRATRSTVÍ, KTERÉ UZNÁVÁ, ŽE SE NAVZÁJEM POTŘEBUJEME A VEDE KE VZÁJEMNOSTI.**

A poněvadž nalezli u Boha přijetí i se svými křehkostmi, prvním svědectvím je právě **ohleduplné přijetí bratra.**

„Zkušenosti ze světa“

„Trpěl jsem tím, že jsem viděl, že ve škole mnoho spolužáků myslí jen na sebe. Bylo těžké si dokonce navzájem říct obyčejné ‚Ahoj!‘“

Já jsem se ale snažil dělat první kroky a začal jsem mít přátele. Jeden kluk ze školy se mi zdál hodně smutný. S nikým nemluvil.

Zajímal jsem se o něj a on se mi jednoho dne svěřil, že je zoufalý: má všechno, ale nebyl spokojený se životem. Hledal pravdu v knihách a kladl si otázku, jak věřit v Boha, když existuje tolik utrpení. **Když nenacházel žádnou odpověď, dokonce pomýšlel na to, že se zabije.**

Ujistil jsem ho, že může počítat se mnou. A aby se cítil užitečný, poprosili jsme ho s dalšími spolužáky o pomoc v některých předmětech. Začal se cítit lépe. Často se mě ptal na víru, a tak jsem ho pozval na jedno setkání chlapců a děvčat, kteří chtějí žít pro jednoho.

Na závěr řekl: „**Vidím vás poprvé, ale dali jste mi odpověď, kterou jsem hledal: Bůh je láska, a když milujeme, je v našem srdci.**“ Pak se vyzpovídal a po hodně dlouhé době šel na mši. Svěřil se mi: „**Ty a tví kamarádi jste mi zachránili život.**“

R. (Brazílie)